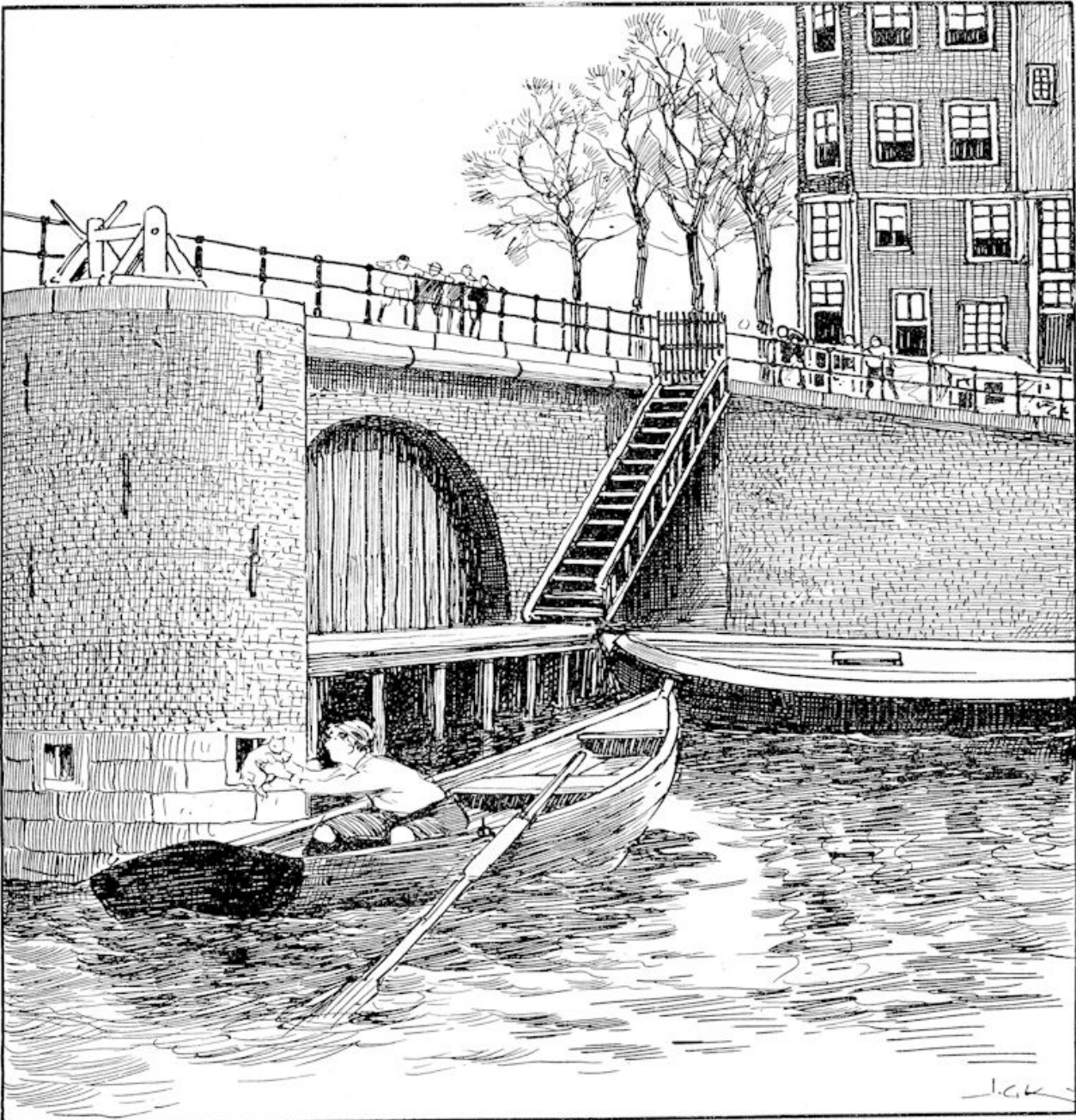

CHRISTELIJK WEEKBLAD VOOR JONGENS EN MEISJES VAN ZES TOT VEERTIEN JAAR.
VERSCHIJNT IEDEREN VRIJDAG — ABONNEMENTSPRIJS f 1.— PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE UITGEVERSMATSCHAPPIJ E. J. BOSCH JBZN. TE BAARN.

Illustratie bij „De sufferet.”

DE „SUFFERD“.

't Is wel geen mooi woord, en daarom durfde ik het eigenlijk niet boven dit verhaaltje te schrijven. Maar omdat Karel heelemaal niet bleek te zijn wat zijn vriendjes hem noemden: een sufferd, daarom zal ik den scheldnaam dan maar hier boven zetten.

Als de jongens kattedekwaad uitvoerden: b.v. de hond van den bakker een steen aan den staart bonden, of de appelenvrouw op den hoek plaagden, door de hoopjes appelen, die ze met veel zorg had opgebouwd, om te gooien, of karren losmaakten, die tegen de brughelling stonden, waardoor ze met groot gevaar naar beneden rolden, dan deed Karel niet mee.

„Hij doet natuurlijk weer niet mee,“ riepen de jongens dan, „Kareltje ben je bang?“

En de anderen vielen in: „sufferd, sufferd.“

Wat was er nou fijner als in de groote stadsbuurt waar ze woonden de boel op stelten te zetten. En zoo'n Karel bedierf nou altijd de pret! Eigenlijk moesten ze niet met hem omgaan. Maar, nou ja, kwade vrienden wilden ze toch ook niet met hem worden. Hij was ze op school de baas: en als ze met hun sommen niet opschoten, dan kon Karel — als hij een goede bui had — ze zoo aardig helpen.

Verleden week nog hadden ze toch zoo'n pret gehad. Bij de hooge sluis over de gracht waar hun straat op uitkwam, lag een schuitje van gemeentewerken. Ze waren langs de steile trap bij de brug naar beneden geklauterd, en hadden het schuitje losgemaakt. En fijn geroeid dat ze hadden, wel de heele gracht langs tot de volgende sluis. Maar een politie-agent had het gauw in de gaten gehad, en ze even vanaf de wallekant zoo het een en ander verteld. Toen waren ze maar gauw teruggegaan: en boven aan de brug stond zoowaar de opzichter van gemeentewerken. Karel had natuurlijk niet mee geroeid, nou ja, ze waren al in het schuitje toen hij pas opdaagde, dus eigenlijk konden ze niet zeggen dat hij niet gedurfd had. Maar wat was nu het grappige geweest? Karel was boven blijven kijken tot de jongens de trap opwaren, en toen de opzichter hun een flink standje gaf, en om meer indruk te maken een der jongens bij de ooren pakte, en daar eens flink aan trok, onder bedreiging van verschrikkelijke straffen als ze weer aan het schuitje waren. . . .

toen was die jongen Karel geweest, die van het heele geval part noch deel had.

De jongens stonden op de sluis, en hoorden beneden een klagelijk: „miauw, miauw.“

„Jongens, een kat te water,“ riep er een!

Dat was wat! Welke jongen uit een groote stad heeft voor zóó iets belangrijks geen oog.

„k Zien em niet,“ zei Piet van de slager.

„s Welles, kijk dan, daar zoo.“

„O, ja, gunst wat een jong beesie.“

„Zeker d'r in gegooid omdat ie schurft heb,“ meende een ander.

„Wel nee, jo, dan wordt ie in een zak genaaid, met een steen.“

„Zellen we 'm d'r uit halen?“

„Ga weg, hoe moeten we d'r bij komen?“

„Zwemmen,“ stelde een voor.

„Ga weg, ik krijg van me moeder op m'n kop als ik met natte kleeren thuiskom.“

„. . . . Miauw, miauw,“ klaagde het katje, in het koude water.

„Neem het schuitje,“ merkte Karel op.

„Vast niet,“ stelden een paar andere jonges vast, „de vorige keer heb die baas jou an je ooren getrokken, en als we het het weer doen, komen we d'r slecht of. Minstens een pak slaag. . . .“

„Als je toch zegt dat het was voor een katje. . . .“

„Da-geloof-ie niet jô, zie je wel dat je een sufferd bent.“

„Dan zal ik het doen,“ zei Karel.

En vlug liep hij naar beneden langs de steile trap bij de sluis, maakte het bootje los, en roeide tot midden in de gracht, waar het kleine witte poesje, dat van de brug naar beneden gevallen was, spartelde met zijn kleine pootjes.

Een flinke greep, en Karel had het diertje, dat droop en bibberde om er medelijden mee te hebben, bij het nekvel.

„Nou durft ie, de sufferd,“ zei een van de jongens.

„Ha 'k niet gedacht van 'm, merkte een ander op. Karel roeide met de drenkeling terug, maakte het bootje vast, en klom de trap op. Maar toen hij boven was, waren alle jongens verdwenen. Ze hadden den opzichter van gemeentewerken zien naderen, en waren gauw op den loop gegaan. Nu, hij had niet veel goeds in 't zin gehad, die „baas“ van de gemeente. Hij hield z'n handen al gereed om z'n belofte van de vorige week te houden. Maar toen hij Karel met z'n natte poesje zag, zei de man maar niets.

v. d. H.